

Uzvišenost svetog Križa

Ljubljeni moj...

Na svetoj misi misli mi bježe jutros. Ne idu one daleko od tebe. Mislim o

onome na čemu upravo radim za tebe. No, to nismo Ti i ja - ovdje i sad.

Drhtim pomalo misleći kako sam dobila neke zadatke koji me sputavaju

na neki način, i kako mogu zbog toga izgubiti riječ koju ti nadahnjuješ

obilno već godinama i daruješ ju mome srcu da ju proslijedim dalje.

Mislim kako, ukoliko ne budem boravila u nutrini s tobom, neće više biti

nadahnuća niti riječi. A onda me duša moja opomene: - Zar zbog dara

želiš biti s Isusom?

Brzo se skruših u nutrini i rekoh: - Ne Isuse, ne zbog dara, ne dopusti da

te interesno ljubim... Zbog tebe želim boraviti u nutrini s tobom, zbog nas

dvoje, jer neću da budem obijeljen grob, lijepa slika izvana a unutra

trulež.

Stoga sve misli odmičem jutros o radu za tebe, i vraćam se k tebi. Mom

raspetom i uskrsnom Gospodinu.

Danas slavimo blagdan Uzvišenja svetog Križa.

Iz Ivanova evanđelja slušamo tvoju riječ:

" I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin

Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni."

Pokatkad moj Isuse, brinem zbog počinjenih grijeha. Brinem još više

zbog sadašnjih posrtanja i padanja, i svakodnevnog suočavanja sa

svojom slabošću i slabom popravljivošću. Psalam koji ocrtava upravo

moju dušu je Psalam 51. " Grijeh je moj svagda preda mnom..."

Brinem Gospodine, hoću li doći k tebi u vječnost s obzirom na sve ono što

od tebe primam a tako slabo uzvraćam. No, Riječ me tvoja i danas hrabri:

- ..podignut, da svaki koji vjeruje u njemu ima život vječni. "

O nado moja i utjeho! Vjerujem, vjerujem i poput onog oca opsjednutog

dječaka brzo vičem: " - Vjerujem, pomози mojoj nevjeri! "

Zna taj otac kako ga sumnja može udaljiti i svjestan svoje slabe vjere

moli da mu pomogneš i daruješ mu još vjere.

Svjesnost vlastite nemoći približava nas i otvara tvojoj svemoći.

Stoga i ja, u nadi i vjeri, sa žarkom željom da te ljubim istinski, da te

ljubim radi tebe, a ne iz nikakva traženja za sebe, priznajem svoju

nedostojnost ali ipak spremna rasti uz tvoju pomoć jer rekao si i : - "

Budite savršeni kao što je Otac vaš nebeski. "

Gospodine moj...

Slušam jutros riječi Evandjelja, a zamalo popustih napasti koja mi je

šaptala da ne idem na misu, jer radim baš tu nešto za tebe, zašto sad

prekidati...

Mislim o tvom navještanju muke koja je pred tobom. Znao si za što si

rođen. Znao si i kakva će to smrt biti. Znao si i da će mnogi prezreti tvoju

muku, u svim stoljećima koja slijede. Znao si da će te ponižavati, mučiti,

ogoliti, i na kraju raspeti na križ, drvo sramote. Znao si koja agonija te

čeka ali i to da će se jedino time otvoriti spasenje za one koji ga hoće. I

nisi odustao kad svatko drugi bi. Samo ti koji nas ljubiš iznad svake

ljubavi možeš držati da se za nas isplati obući u ljudskost, roditi se u

siromaštvu kao beskućnik, trpjeti progonstvo već od rođenja, biti čitavo

vrijeme svog djelovanja prozivan i optuživan, biti osuđen i ubijen uz

muke, za ovaj narod tvrde šije koji srlja i srlja u zlo, a dobro Tvoje

zaboravlja i odbacuje, te se vrlo lako vraća ropstvu egipatskih lonaca

nakon darovane slobode. Vrlo lako zlatnu telad sebi podiže, a Boga svog

ranjava i svojim djelima iznova razapinje.

Ti bi htio da se svi spasimo. Za svih si umro. Ti si vrata i kroz njih nam je

proći kako bismo ušli u radost svoga gospodara.

Jedno je ime, ime nad svakim imenom po kojemu nam se spasiti, nema

drugoga.

Ti si došao svima, a zoveš nas po imenu. Poznaješ nas svakog

pojedinačno i pozivaš na obraćenje.

Križ na Golgoti stoji za svakoga od nas.

Privuci nas sve k sebi, ti stpljivi Bože!

Ginemo u neznanju. Ginemo u porocima i razvratnostima.

Drhtim pokatkad, dokle ćeš nas trpjeti? Do kad ćeš s križa dozivati? Do

kad će ruke tvoje probodene raširene čekati naš zagrljaj? Do kad ćeš

sipati milost iz svoga probodena srca? Do kad ćeš nas opravdavati

riječima: - "Oprosti im, ne znaju što čine?"

I što je sa mnom koja začuh tvoj zov? Što je s nama koji ostavimo grijeh

i tamu te pođosmo za tobom koji si svjetlo svijeta?

Jesu li naše svjetiljke pune ili nema u njima ulja? Koliko smo mi

suobličeni tebi, koliko se dajemo raspinjati za druge, koliko smo jasni i

beskompromisni u svjedočenju vjere, koliko smo iskreni i u istini?

Praštamo li sedamdeset puta sedam ili mjerimo kad je dosta? Umire li taj

naš ego ili ga hranimo prisvajajući sebi prva mjesta i misleći da smo bolji

od onih vani a samo ti znaš omjer primljenog i uzvraćenog?

Ah moj Gospodine, gledajući tvoj križ uzvišen ponad zemlje, molim da se

svi sklonimo u njegovu sjenu. Molim za skrušenost srca i zahvalnost,

molim da te svi skupa doista pogledamo i uzvjerujemo te u toj vjeri

živimo, svjesni da smo maleni, slabi, i da bez tebe ništa ne možemo

učiniti, kao što si rekao.

Molim za svjesnost da nemamo ništa što nismo primili od tebe

Ljubljani moj, hvala ti za križ što je od drveta sramote postao sredstvom

spasenja čitavog svijeta. Hvala ti što si ga uzeo na sebe i ponio nas sve na

svojim ranjenim leđima.

Hvala ti što si se dao do kraja poniziti da nas podigneš. Daj nam milost da

se s tobom nađemo na tvome križu iza kojeg slijedi uskrsnuće.

Ljubljeni moj, grlim tvoj križ žudeći samo jedno; tvojom biti.

